

Ἐγνωρίζομεν τὸν κ. Τρικούπη δυνατόν εἰς δύο εἰδικότητας, τὰ οικονομικὰ καὶ τὰ ἐξωτερικὰ. Καὶ ἠπορούμεν ἐν τῇ νέᾳ πρωθυπουργίᾳ του ὅτι ἀντὶ νὰ φυλάξῃ δι' ἑαυτὸν τὰ χαρτοφυλάκια τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τῶν οικονομικῶν, παρέδωκε τὸ δεύτερον εἰς τὸν δανδῆν κ. Καλλιγᾶν, ἐφ' οὗ ἐβάρυνε ἡ πρόληψις ὡς περισσότερον τραπεζιτικοῦ ἢ κυβερνητικοῦ ὄργανου; Τώρα, ἡ ἀπορία μας ἐλύθη. Ὁ ἄνθρωπος τῶν οικονομικῶν ἐντρέπεται νὰ παρουσιασθῇ μόνος του ὡς ἄνθρωπος τῆς σπατάλης. Ὁ κ. Καλλιγᾶς τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς κόσκινον. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὅστις θὰ κοσκινίσῃ ὅλα.

— Ντρέπεσαι; λέγει ἡ παροιμία, πάρε κόσκινον. Εἰς τὸ κατασκευάσμα αὐτὸ ἀποδίδεται δηλαδὴ καλῶς κακῶς πληθώρα ἀναιδείας. Τὴν ιδιότητα αὐτὴν οὐδόλως τὴν διέψευσεν ὁ κ. Καλλιγᾶς ἐν τῷ εἰσηγητηρίῳ εἰς τὸν προϋπολογισμόν λόγῳ του, μετ' ἀκκισμῶν καὶ κουνημάτων ζητήσας νὰ πείσῃ τὴν Βουλὴν καὶ τὸν κόσμον, ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν γῆν τῆς Ἑπαγγελίας (εἶναι αἱ λέξεις του αὐταί) διότι μᾶς ἔφερε τὸ Ἴσοζύγιον καὶ πλὴν τοῦ Ἴσοζυγίου καὶ περισσεύμα!

Ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκειτο εἰς στενοχωρίαν πῶς νὰ θαυμάσῃ ἑαυτὸν. Ἐνθυμήθημεν τὴν Νανᾶν τοῦ Ζολᾶ, ὅταν μεθύουσα ἡ σὰρξ τῆς ἐξ ἀλαζονίας τόσης πρὸς αὐτὴν γενομένης λατρείας ἀποβάλλει πᾶν τὸ περιβάλλον αὐτὴν ἰμάτιον καὶ ἀποκαλύπτεται στίλβουσα ἐξ αὐτολατρείας πρὸ τοῦ μαγικοῦ κατόπτρου καὶ στρεφόμενη ἔμπροσθεν, ὀπίσθεν, πλευρόθεν καὶ ἀγωνιώσα ὅτι δὲν δύναται ψηλαφητώτερον, ἐπιδεικτικώτερον νὰ θαυμάσῃ ἑαυτήν.

Ὁ Καλλιγᾶς Νανᾶς θαυμάζων τὰ κάλλη τοῦ προϋπολογισμοῦ του εἰς βᾶρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ!

Καὶ ποῖα εἶναι τὰ κάλλη τῆς ἀρσενικῆς αὐτῆς Μανῶν Λεσκῶ;

Ἐκ τῶν ἐξόδων, λέγει, δὲν ἀφαιρεῖ οὔτε κεραίαν, διότι βλάπτεται ἡ διοίκησις.

Ποία διοίκησις;

Ἡ φλυωτέρα καὶ ληστροικωτέρα διοίκησις ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἰς δὲ τὰ ἔσοδα προστίθησι νέους φόρους δεκατριῶν ἑκατομμυρίων, φόρους βρῶνοντας οὐχὶ τὴν τάξιν τοῦ Καλλιγᾶ, τὴν ἀρπαγα, τὴν ἑκατομμυριοῦχον, τὴν λαθροχειροῦσαν ὅλον τὸν ἀκίνητον καὶ κινήτον πλοῦτον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ τὰς πενομένας, τὰς φθινούσας σωματικῶς, ἠθικῶς, ψυχικῶς.

Πότε δὲ αὐτὸ;

Ἵστερα ἀπὸ τὴν ἔντασιν τῶν τελωνειακῶν δασμῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων πράγματα ἀξίας μιᾶς δραχμῆς τὰ πληρώνομεν ἐδῶ τρεῖς ἕστερα ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τὴν ὑπερτιμήσασαν ὅλα σχεδὸν τ' ἀντικείμενα τῶν ἀναγκῶν μας κατὰ εἴκοσι καὶ πλέον τοῖς ἑκατόν, καὶ ἕστερον ἀπὸ τὸ τερατώδες αὐτὸ ἐξάμβλωμα τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς, τὸ συνταράξαν ὅλον τὸν τόπον χωρὶς λόγον, χωρὶς ἀνάγκην, καὶ κλέπτον καθημερινῶς ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν πολιτῶν ποῦ πέντε, ποῦ δέκα τοῖς ἑκατόν.

Πάντοτε ἐγνωρίσαμεν ἀτυνειδήτους κυβερνήτας· οὐδέποτε ὅμως ἐγνωρίσαμεν ἀκριβοτέρους ἀτυνειδήτους, ὡς ἡμεῖς, κύριοι ὑπουργοὶ μας.

Καλιθάν.

ΒΟΥΛΗ.

Δευτέρα—Τρίτη

Δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὰς συζητήσεις τῆς προχθῆς Τρίτης καὶ τῆς Δευτέρας,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(ὑπὸ ΜΠΟΔΕΜ)

Ἐν τινι παρεκκλήσιῳ τῆς ἐν . . . Μοῦνης ὑπῆρχε κιβώτιόν τι παλαιὸν καὶ σεσαθρωμένον πλήρης ἐφθασμένων βιβλίων. Οὐδεὶς τῶν σοφῶν περιηγητῶν τῶν ἐπισκεφθέντων κατὰ καιρὸς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Μοῦνης ἤξωσε νὰ ῥῆγῃ ἐκ περιεργίας βλέμμα καὶ πρὸς τὸ λησμονημένον κιβώτιον. Ἄλλ' ὁ φίλος μου κ. Β. ὅστις διέπρεπε διὰ τὴν πρὸς τὰ περιγραφόμενα πράγματα στοργὴν του, ἀν καὶ μόνον χάριν τοῦ ἐμπορίου τῶν σπόγγων εἶχεν ἐπισκεφθῆναι τὰ μέρη ἐκεῖνα, οὐχ ἥττον ἠρεύνησε τὰ ἐν τῷ κιβωτίῳ, καὶ εἶρε, μεταξὺ πολλῶν βιβλίων τῆς ἐκκλ. ἀκολουθίας, τὰ ἐσκορπισμένα φύλλα παλαιῦ χειρογράφου

ἐπὶ μεμβράνης. Συναρμόσας δὲ καὶ ταξινομήσας αὐτὰ ἐπιμελῶς, κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ ὀλίγηρον σχεδὸν τὴν βιογραφίαν ἀναχωρητοῦ τινὸς τῆς ΙΓ'. ἑκατοστατηρίδος διαγαγόντος πολυκύματον βίον πρὸ τῆς εἰς τὸ μορσαστήριον εἰσόδου του. Ἡ βιογραφία δὲ αὕτη ἐσχετίζετο μετὰ τῆς ἱστορίας τῶν Κυκλάδων. Ὁλίγα τινὰ φύλλα ἔλειπον ἐκ τοῦ βιβλίου, ὧν τὸ περιεχόμενον ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ ἀναπληρωθῇ ἐξ ἄλλων πηγῶν.

Ὁ φίλος μου ἐνόμισε καλὸν νὰντιγράψῃ τὸ σύνολον χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν. Μόνον τὸ λεκτικὸν μετέβαλεν ὀλίγον, καὶ οὕτω παρέδωκε τὸ βιβλίον πρὸς τὸν ἐκδότην, ὅστις τὸ δημοσιεῖει πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν ἀναγνωστῶν.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Κεφ. Α'. — Ἐκδρομῆ.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1199 οὐδεὶς καθ' ὅλον τὸ Αἰγαῖον πέλαγος εἶχεν ὠραιοτέραν σύζυγον τῆς τοῦ Ἰωάννου Μούχρα, πλουσίου εὐπατρίδου κατοικοῦντος ἐν Νάξῳ. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἐκώλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ ἐκτελῇ παραβόλους ἐκδρομὰς κατὰ τῶν Γενουαίων πειρατῶν, τῶν ἐνοχλούντων ἀδιαλείπτως τοὺς Βενετοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ τοὺς φιλησύχους νησιώτας.

διότι μετά ήμίσειαν μόλις ώρας περατούμενοι, μὴ ἀπέδιδον τόσω ἀπροσδοκῆτως τήν ἐλευθερίαν μου. ὥσως δὲ καὶ τοῦ *Μη Χάρεσαι* οἱ ἀναγνώσται διατεθῶσιν εὐγνωμόνως πρὸς αὐτάς, διότι μετ' ὀλίγας μόνον γραμμὰς θὰ συναντήσωσι τὸ ὄνομά μου.

Ἦσαν βρέφη, μισθὸς μόνον ώρας ζωὴν διανύσαντα, ζωὴν νανουρίσματος, ύπνου, καὶ κλαυθμηρισμάτων ἐνικουρίσαν διὰ τῶν κκ. Δουζίνας καὶ Πετρίτση, τὰ ύπουργικὰ νομοσχέδια ἐπῆρχοντο ὡς τόσα ναρκωτικὰ *νάρι νάρι*, καὶ ὁ ύπνος των ἐξεδηλοῦτο θαυμασίως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ βουλευτοῦ *Μέσης*, ἀλλὰ τήν ἀφανεστέραν ἄκραν τῆς αἰθούσης, τὸ ὑλάχιστον διὰ τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα κατασχόντος, ὅπως ἐν ἀνέσει ἐξασκῆ τήν παραλλαγὴν τοῦ *λάθε βιώσας* εἰς *λάθε ὑπνώσας*.

Καὶ ὁ μὲν Δουζίνας ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς Δευτέρας, ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου του περὶ ἀπομαχικοῦ ταμείου: «Κύριοι, τὰ πολεμικὰ πλοῖα κατέστησαν ὀχληρωγικὰ, μεταγωγικὰ πολεμοφοδίων διὰ διαφόρους μηδαμινὰς αἰτίας.» Δὲν θέλει δὲ κατ' οὐδένα λόγον νὰ κανονισθῆται, τὸ ὑλάχιστον διὰ πυρίτιδος, ὁ ύπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, καὶ νὰ ἀνησυχῶσι καὶ νὰ ταράσσωνται οἱ ἄνθρωποι. Ἀληθῶς ὁ κ. Δουζίνας κατέχει τὸ φιλελευθερώτερον φρόνημα μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, ἐξασκούμενον ἐν τῇ πολιτικῇ, καὶ οὐχ' ἦττον ἐν τῇ γραμματικῇ.

Ὁ κ. Ζηνόπουλος ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα μὲ τὰς ἀνωμαλίαις, μὲ τὰς ζημίας, μὲ τοὺς κινδύνους του, τὰς ἐν Πάτραις ταρχαίς, καὶ τὸ ἐκεῖθεν τηλεγράφημα. Ὅλα αὐτὰ πικραίνουν τὸν κ. Ζηνόπουλον, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἐν τῇ συνεδριάσει τοῦ Σαββάτου ἐδόθη εἰς τὸ ζήτημα πολιτικῆ χροιά: δὲν πρόκειται περὶ πολιτικῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡδύνατο

νὰ ἀδιαφορήσῃ· ἀλλὰ πρόκειται ἢ περὶ τοῦ λαοῦ, δι' ὃν τόσον μεριμνᾷ τὸ ζήτημα, λέγει, εἶναι κοινωνικόν. Καὶ τί ἀσέβεια! αἱ *Πατριναὶ κραυγαὶ* τοῦ Ζηνοπούλου, εἰσελθούσαι εἰς τὰ ὄρα τοῦ Πραθυπουργοῦ, ἐξέρχονται εἴτα τοῦ στόματός του, ὡς «*ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως*».

Ἄν μ' ἐρωτᾶτε, πιστεύω καὶ τὰς πρώτας καὶ τὰς δευτέρας· τὰ πράγματα ἔχουσι δύο ὄψεις. Ἀπόδειξις, ὅτι δὲν ἔχουσι καμμίαν, ὡς ἐλεγέ ποτε ὁ *Καλιβάρ*.

Ὁ κ. Πετρίτσης ἐκ μετριοφροσύνης θὰ κατέλαβε τὸ βῆμα, φοβηθεὶς, μήπως ἂν ἐπεχειρήσει νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, προὐκάλει τὰς ζωηρὰς παροτρύνσεις τῆς Βουλῆς ν' ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ· διότι δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἐξηγήσω τὸ κίνημα τοῦ ἀνδρός. Ἄλλως τε, κατὰ τῆς ἀντιπολιτευσεως, τὴν ὁποῖαν ἀποκαλεῖ δημοκόπον, φωνάζουσαν κατὰ τοῦ νέου συστήματος, ὅχι διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ἢ βουλῇ, ἀλλὰ οἱ ψηφοφόροι, ἀντεπεξέρχεται ἐμπορικώτατα . . . διὰ τῶν τεσσάρων πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, δι' ἀναλογιῶν καὶ κλασμάτων.

Ἄνθος λευτικὸν τοῦ κ. Πετρίτση: Διὰ τοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον *εἰσαγάγομεν* . . .

Εἰς βουλευτῆς: Μὰ τὸν καφέ μου τὸν ἐπλήρωσα σήμερον 15 λεπτά.

Ἐπιχείρημα τοῦ κ. Πετρίτση: Σοῦ εἶχε περισσότερο καφέ!

Ὁ Κουμουνδούρος ἀπουσίαζε καὶ ἐκ τῶν δύο διδύμων συνεδριάσεων. Ἐν μισθ' αὐτῶν συνέλαβον τὸν κ. Τρικουπὴν, λαβόντα πρὸς γραφὴν ἐκ τοῦ δεξιόθεν αὐτοῦ τραπεζιδίου τοῦ ἀπόντος ἀντιπάλου του . . . Κουμουνδουρικὴν γραφίδα.

Ἰκουτρούλης.

Ὁ Ἰωάννης Μούχρας κατόκει κατὰ τὴν ἄκραν τοῦ Νεοχωρίου ἐπὶ τινος λόφου παρὰ τὴν θάλασσαν. Ἡ οἰκία του μεγάλη καὶ εὐπρεπὴς ἦτο ὠχυρωμένη μὲ τρεῖς πύργους καὶ ὑψηλὸν τεῖχος. Ἐνομιζέτο δὲ ὡς ἄσυλον ἐν τῷ τόπῳ. Ὁ Ἰωάννης Μούχρας εἶχε λάβει ἐκ προγόνων πρόνομια παρὰ τῶν Βενετῶν, ἅτινα ἐφύλαττε καὶ διεξεδίκε ἐπιμόνως. Αὐτοὶ οἱ Γενουαῖοι πειρατὰι ἐσέβοντο παρὰ δόξῳ τὴν οἰκίαν του. Ἀλλ' ἐκεῖνος, μὴ εὐρίσκων αὐτοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ των ἵνα τοὺς σεβασθῆ, ἐξεστράτευε κατ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τολμηροτάτων ἐκ τῶν νησιωτῶν.

Ἄλλως δὲ, ἦτο φιλόξενος καὶ εὐπροσηγόρος πρὸς πάντας. Ἡ σύζυγός του, ὠραία καὶ ἀθῶα ὡς περιστερὰ, ἦτο τὸ σέμιωμα τῆς οἰκίας. Ἀρχουσα δωδεκάδας θεραπευνίδων διεύθυνε φρονίμως τὰ τοῦ οἴκου. Οὐδαμοῦ ἠκούσθη ποτὲ ὅτι ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰω. Μούχρα ἀπεπέμφθη πτωχὸς μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ἢ ἀπεβλήθη ξένος ζήτησιν φιλοξενίαν. Πάντες οἱ ὑπηρετὰι ἐμιμοῦντο τοὺς κυρίους των καὶ ἦσαν λίαν φιλόφρονες πρὸς τοὺς ξένους. Αἱ ἀποθήκαι τῆς οἰκίας ἔγεμον σίτου καὶ ἐδωδύμων, οἱ σταῦλοι χόρτου καὶ κριθῆς. Ὁ θεὸς ἐφάνετο ὅτι εἶχεν ἀνοικτὴν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ οἴκου τούτου, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης ἐδέχετο τὴν εὐλογίαν ταύτην μὲ ἀσκητῆ τὴν κεφαλὴν. Ἦτο ὡς βιβλικὸς πατριάρχης ἔχων ἐκτεταμένους τοὺς κόλπους πρὸς τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς τὰς κειμένας παρὰ τοὺς πόδας του.

Μία μόνη σκιά ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς εἰκόνης ταύτης· ἔστε-

ρεῖτο τέκνων καὶ τοῦτο ἔφραεν αὐτὸν εἰς ἀπόγνωσιν.

Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ὁ Ἰω. Μούχρας ἀπῆρχετο νύκτωρ ἐκ τῆς οἰκίας του καὶ ἐπανήρχετο μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ἢ τριακοντα εἰς ὄρας ἄυπνος καὶ κεκμηκῶς. Ἡ οἰκοδέσποινα συνείθισε νὰ τὸν προπέμπῃ ἀταράχως ἀφ' ἐσπέρας καὶ νὰ τὸν περιμένῃ τὴν πρωῖν ἡσυχος. Ἀπέμαθε δὲ τὸ νὰ γογγύζῃ ἢ νὰ μεμψιμοιρῆ κατ' αὐτοῦ, καθὼς ἐπραττε τοὺς πρώτους μετὰ τὸν γαμον μῆνας.

Ποῦ μετέβαινε; Τὰ περίξ νησύδρια ἦσαν πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ τρικυμίας, καταφύγιον τῶν πειρατῶν. Ὁ Μούχρας ἐπέβαινε ἐπὶ τῆς γαλέρας του καὶ τοὺς κατεδίωκεν. Ἦτο δὲ ἡ γαλέρα αὕτη μεγάλη καὶ ὀχυρά. Τὴν εἶχεν ἀγοράσει ἀντὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς τιμῆς τῆς παρ' Ἐνετοῦ τινος τυχοδιώκτου δυστυχῆσαντος, ὅστις ἕνα καθελκύσας αὐτὴν ἐχρεωκόπησε τὸν δεύτερον ἀπὸ τῆς ἀποδημίας του μῆνα. Οἱ ναῦται του ἐστασίασαν κατ' αὐτοῦ, διότι ἦσαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἄσιτοι. Ὁ Βενετὸς τοὺς προέτρεπε νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Γενουαίων καὶ τῶν νησιωτῶν καὶ νὰ λάθωσι παρ' αὐτῶν τροφάς. Ἄλλ' ἄνθρωποι ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν μὴ ἀριστήσαντες δὲν εἶχον ὄρεξιν νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' ἄλλων ἀφθίνως δειπνησάντων, καὶ τὸ μόνον ὅπερ ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσιν, ἦτο νὰ ρίψωσι τὸν Βενετὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Οὗτος ἐσώθη κολυμβῶν καὶ μεταβὰς εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ὅπου ἤβουρεν ὅτι ἡ γαλέρα ἔμελλε νὰ προσορμισθῆ, τὴν ἐπώ-

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΚΗ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΝ ΣΥΡΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἔριθ. 367)

Μετὰ τὴν ἀξιόλογον καὶ θερμὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Λυκούδη, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ τοῦ Π.λ. Ἐνάγοντος Πληρεξούσιος Τόμαν.

Αὐτὸς ἐκτυλίξας τὰ τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ ἄλλην παθητικωτέρων φάσιν, συνέλεξε καὶ ἐξεφύρτισεν ὅλα τὰ περιστατικὰ τὰ κατὰ τῶν κατηγορουμένων, τῆς κακῆς διαγωγῆς των κλπ. ὡς καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ πολιτ. ἐνάγοντος, τῆς κακῆς διαγωγῆς του καὶ τῆς ἐκ Δρ. 260,000 ἀπαιτησεώς του, μετέτρεψε τοὺς πρώτους εἰς διαβόλους, μετέτρεψε τὸν δεύτερον εἰς ἄγγελον, εἶπεν ὅτι οἱ κατηγορούμενοι μόνοι εἰσὶν ὑπαίτιοι τῆς πενταετοῦς φυλακίσεως των, καὶ ἤτήσατο διὰ τοὺς κατηγορουμένους, ὅ,τι καὶ ἡ Ἡρωδιάς διὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, προσθέσας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἀνύπαρκτον περιουσίαν των.

Μετ' αὐτὸν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἕτερος τῶν συνηγόρων Κ. Σαλταμπάσης, ὅστις δι' ἐπιχειρημάτων πειστικῶν ὑπερασπιζὼν τοὺς πελάτας του, κατεπάταξεν ὅλα τὰ τῆς κατηγορίας ἐπιχειρήματα, ἐγύμνωσε τὸν Δημόπουλον παντὸς ἀγαθοῦ, ὡς εἶχε γυμνώσει αὐτὸν ἡ ἐπίκληρος Κόμησα ἄλλοτε, τὸν παρέστησε διαβολικὸν, ἀνευ περιουσίας, καὶ ἀνευ Ἰταλικῶν ἀκόμη, ἐξελεγχθέντα παρὰ τοῦ Προϊσταμένου ὡς ἀγνοοῦντα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως *differentia*, καὶ κατέληξεν ἀναφέρων ὅτι ἡ παρούσα δίκη ἐστὶ μία τῶν τριῶν σπουδαίων δικῶν τῆς ἀρχαιότητος. Οὐχὶ τοῦ Δημοσθένους κατὰ Αἰσχίνου,

ἤλυσεν εἰς τινὰ ἀνταποκριτὴν τοῦ Μούχρα, ὅστις εἶχε λάβει ἀπὸ πολλοῦ ἐντολὴν ν' ἀγοράσῃ δι' αὐτὸν ἓν πλοῖον.

Τίς ἠδύνατο νὰ προΐδῃ πρὸ ἑνδεκα μηνῶν, ὅτε ἐντυπηθήθῃ ἐν τοῖς ναυστάθμοις τοῦ ἁγ. Μάρκου, ὅτι τὸ ὄρατον τοῦτο σκάφος ἐμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ προεστοῦ τῆς Νάξου;

Καὶ ὅμως ὁ Ἰωάννης ἠδύνατο νὰ καυχῆθῃ ὅτι ἡ σχέση αὕτη δὲν ἦτο ἡ μόνη, ἣν πρὸς τὴν Βενετιανὴν ποτὲ συνέδεσε. Πολλοὶ ἀνδρεῖοι καὶ τολμηροὶ τῆς Πολιτείας ἱππῶται εἶχον λάβει παρ' αὐτοῦ ξενίαν, καὶ ἦσαν πρόθυμοι νὰ τῷ τὴν ἀποδώσωσι ποτε, ἂν παρεπέμπετο νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ κραταιοτάτου συμβουλίου τῶν Δέκα.

Ἐν τούτοις ἡ ὁραία Αὐγούστα, ἡ σύζυγος τοῦ Μούχρα, ἂν καὶ ἐγεννήθῃ ἐν Νάξῳ, ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ Βενετὴ τὴν καταγωγὴν. Ἠγάπα τὸν σύζυγόν της καὶ ἔτρεφε βαθεῖαν στοργὴν πρὸς τὴν ὁραίαν νῆσον, ἐν ἣ εἶδε τὸ φῶς. Ἦτο οὐ μόνον πρὸς τοὺς ξένους εὐπροσῆγορος καὶ εὐεργετικὴ πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλ' εὐσεβὴς περὶ τὰ θεῖα, καὶ ἡ μήτηρ Φηλικίτη, ἡ ἡγουμένη τοῦ ἁγίου Κοσμά, μετὰ τῶν πατέρων Μάρθωνος καὶ Βικεντίου, διενέμοντο πρὸς ἀλλήλους τὰ προϊόντα τῆς εὐτελείας της.

Τὸ αἶτιον δι' ὃ ὁ Μούχρας κατεδίωκεν ἐπιμόνως τοὺς πειρατὰς ἦτο ὅτι εἶχε λάβει παρὰ τῆς Βενετίας εἰδικὸν προνόμιον. Ὁ δὲ σκοπὸς του ἦτο νὰ τύχῃ, ὡς τῷ εἶχον ὑποσχεθῆ, διπλώματος νυχάρχου καὶ εὐπατρίδου τῆς Βενετίας.

οὐχὶ τοῦ Κικέρωνος κατὰ Κατιλίνα, ἀλλὰ ἡ περὶ Ὀνου σκιάς δίκη τῶν Ἀβδῆρων, ὅτι ἀπησχόλησε τοὺς πάντας, οὐχὶ ὡς ἐκ τῆς σημασίας της, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ πατάγου τοῦ παθόντος.

Τὸν Κ. Σαλταμπάσιν διεδέχθη ὁ γλυκὺς καὶ ἐπιθετικὸς, ὁ εἴρων καὶ ὀργίλος Μπουφίδης. Ἐδράξατο εὐχαρίστως τὴν σειρὰν του τέλος, δούς πέρασ εἰς τοὺς ἀτελευτήτους μαυγγρισμοὺς καὶ τὰς διακοπὰς του πρὸς τοὺς προαγορευόμενους. Δὲν εὗρε ποῦ ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην τὴν φέρουσαν ὅλως πολιτικὸν χαρακτήρα, διαταράξεως κατοχῆς. Ἄφ' οὗ τὰ Συμβούλια, εἶπεν, ἐξήντησαν ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου, μὰς παρέπεμψαν τέλος ἐπὶ κλοπῇ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι γιὰ τὸς, ἀλλὰ νομικός. Δὲν βλέπω ποῦ τὴν κλοπὴν. Καὶ ἐν τούτοις κλίνω πρὸ τῆς ἀπορᾶσεως τοῦ Συμβουλίου. Εἶτα ἔλαβε τὸν Δημόπουλον, τὸν ὁποῖον, ὅχι πλέον ἀπεγύμνωσεν, ἀλλὰ ἐξύρυσεν, ἔλουσεν, ἐκτένισεν, . . . διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἰδίων του λιθέλλων, καὶ τέλος ἐζήτησεν τὴν ἀθώωσιν τῶν κατηγορουμένων.

Οἱ ἄλλοι συνηγόροι καὶ Πολ. ἐνάγων δὲν ἠγόρευσαν. Οἱ ἀνωτέρω ὅμως ἐδευτερολόγησαν, τὴν δὲ δευτερολογίαν των κρίνω περιττὸν νὰ ἐκθέσω, διότι ἀρκεῖ ὅτι ἐκουράσθην ἐγὼ ἐκ τῆς κοινῆς ταύτης ὑποθέσεως, δὲν θέλω νὰ κουράσω καὶ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «*Mη Χάρεσαι*», μετὰ τὴν ἐξιστόρησιν μιᾶς δίκης χωρὶς χάρι καὶ σουλοῦπι.

Ὁ Πρόεδρος ἤρξατο τελευταῖος καὶ ἐπέρανε τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινῆς προσοχῆς καὶ τὰς ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας μουρμουρισμῶν ἢ

Ἐσπέραν τινὰ περὶ τὰ μέσα Μαρτίου ἔσπευσε κατὰ τὸ σύνθημα νὰ ἐπιβῆ τῆς γαλέρας. Τὸ πλήρωμα γινώσκον τὴν συνήθη ὥραν ἦτο ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐγρηγορός. Ἡ δὲ λέμβος μετὰ δύο ἐρετῶν τὸν περιέμενε παρὰ τὴν προκυμαίαν.

— Ἐδῶ εἶσαι, Μηνᾶ; ἔκραξεν ὁ Ἰωάννης Μούχρας πλησιάζων.

— Ἐδῶ εἶμεθα, ἀρχηγέ. ἀπήντησεν ὁ ἕτερος τῶν ἐρετῶν.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λέμβον ὁ Μούχρας. Οἱ ἐρέται ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν ζυγῶν καὶ ἐκωπηλάτουν.

— Δὲν μὰς δείχνουν μέτωπον, ἀρχηγέ, αὐτοὶ οἱ ἀνδρεῖοι, εἶπεν ὁ Μηνᾶς, ὅστις ἐλάμβανε θάρρος ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τοῦ κυρίου του. Εἶναι τώρα πέντε μῆνας, ὅπου κάμνομεν κάθε ἐβδομάδα τὸν συνήθη γύρον μας. Ἄλλ' οὔτε Γενοβέζος ἐφάνη οὔτε Βαρβαρέζος.

— Ἀπόψε κάτι μοι λέγει ὅτι θὰ ἔχωμεν ἐργασίαν, εἶπεν ὁ δεύτερος ἐρέτης.

— Πόθεν συμπεραίνεις τοῦτο, γέρον Παράχτη; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός.

— Τὸ μάτι μου τὸ ἀριστερὸν πιθᾶ, ἀρχηγέ. καὶ τὸ χέρι μου τὸ δεξιὸν μετ' ὀρώγει.

— Τί θὰ κάμωμεν! ὅ,τι τοῦ τύχη τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τραβᾶ, εἶπεν ὁ Μηνᾶς, ὅστις ἦτο εἰκοσαετής, καὶ ἐφιλοσόφει προῶρως.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσω ἄλλο τι ἀπὸ τὸ στόμα σου,

μᾶλλον βρυχηθῶν τοῦ Προϊστχμένου, φωνούντος. «Βέβαια». «Σωστὰ». «Καὶ ἔτσι εἶναι». Οὐμ... «ὦω!». . .

Οἱ ἑνόρκοι ἀπῆλθον, διεσκέφθησαν χωρὶς φηὴ καὶ χωρὶς νερόν, ἐπὶ δύο ὥρας, ἂν καὶ ἐξήτουν τοιαῦτα, ἐπανάηλθον, καὶ ἐξέφεραν τὴν ἐτυμηγορίαν των, δι' ἧς οἱ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἑνόχοι κλοπῆς εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἥτοι μὴ ὑπερβαίνουσας τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων ἐπίπλων τοῦ Ξενοδοχείου «Λούκουλος» τοῦ Δ. Δημοπούλου, τὰς 400 Δραχμὰς.

Εἰς ἀκροατῆς. — Μωρὲ Ξενοδοχεῖο!

Ἄφινω τὸ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐτυμηγορίας παρῶνον πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ ἐβδομηκονταετοῦς ἐνόρκου Χρυσοβέργη, ὅστις, ὡς παιδίον δαρὲν παρὰ τοῦ Διδασκάλου του, κλαίων ἐμαντάτεψεν εἰς τὸν Πρόεδρον ἕνα ἑνόρκον, ὅστις τὸν εἶπε «πουλημένον».

Ἄφινω τὴν χαρὰν τοῦ Δημοπούλου.

Ἄφινω τὴν λύσσαν τῶν κατηγορουμένων.

Ἄφινω τὴν νύσταν καὶ τὴν πεῖναν ὄλων.

Καὶ τελευτῶν πληροφορῶ τοὺς φίλους ἀναγνώστας ὅτι ἐπειδὴ... καὶ ἐπειδὴ... κατεδικάσθησαν οἱ κηρυχθέντες ἑνόχοι, ὁ μὲν Γεώργιος Σταμπουλόπουλος

Μηνᾶ, εἶπεν ὁ Μούχρας. Τώρα σὺ ὠμίλησες ὡς γέρων.

— Ἀρχηγέ, μὴ ἀμφιβάλλῃς διὰ τὸ θάρρος μου. Εἰς τὸ ἔργον θὰ τὸ δεῖξω. Ὅσοι λέγουν λόγους, εἰς τὰ πράγματα εἶναι ψόφιοι· καὶ οἱ λόγοι των εἶναι στρογγυλοὶ, ὡς μηδεονίον.

Ἐν τούτοις ἐφθασαν ἤδη εἰς τὴν γαλέραν. Ὁ Μούχρας μὲ ἐλαφρότητα νεανικὴν ἐπήδησεν εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἡ λέμβος ἀνεϊκύνθη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς. Ἀνέσπασαν τὴν ἀγκυραν καὶ ἀπέπλευσαν.

Προσῆγγιζε τὸ μεσονύκτιον καὶ τὸ ἀπόγειον ἤρχισε νὰ πνέῃ ἐκ τῆς ξηρᾶς. Ὁ δόλων ἐξωγκάθη μετρίως καὶ τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο ἐπαισθητῶς. Μετὰ δύο ὥρῶν πλοῦν ἐφθασαν εἰς τὰ νησίδρια Μάκκαρας.

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ καὶ ἐρεγγεν ὡχρῶς τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς γυμνοὺς βράχους. Ὅτε ἐκαμψαν τὸ πρῶτον νησίδριον ὁ Μηνᾶς παρηγγέθη παρὰ τοῦ πρῶτός νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν ἀρχηγόν, ὅστις μόλις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ.

— Τί τρέχει, Μηνᾶ; εἶπεν οὗτος.

— Ἀρχηγέ, φαίνεται ἔν πλοῖον ἀραγμένον εἰς τὸν μέγαν Μάκκαρον.

Οὕτως ὠνομάζετο ἡ μεγίστη τῶν νησίδων.

Ὁ Μούχρας ἀνεπήδησεν εὐθύς.

— Ποῦ εἶναι, Μηνᾶ; ἠρώτησεν ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἴδου αὐτὸ, ἀρχηγέ.

Καὶ ἔδειξε τὴν πρῶτην σκάφους προσωρισμένου παρὰ τὴν ἀκτὴν.

Ὁ Μούχρας ἐστάθη ἐπὶ τινεὶς στιγμὰς περκατηρῶν προσεκτικῶς.

Κάμστε τὸ σημεῖον, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν πρῶτά.

Ἠκούσθη τι, ὡς λυγμός, συρίζον διὰ τοῦ ἀέρος.

(Ἀκολουθεῖ)

εἰς δεκάμηνον, ὁ δὲ Παῦλος Πλάτσικας εἰς τρίμηνον φυλάκισιν, τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς παραπεμφθείσης εἰς τὰ τακτικὰ Δικαστήρια.

Ἦθελα τοὺς ἐνόρκους νὰ κηρύξουν τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους εἰς βαθμὴν πταίσματος διὰ νὰ γίνῃ σωστὸν τὸ πανηγύρι τῆς περὶ Ὁρου Σκιάς δίκης.

Вес.

ΡΩΣΣΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

II

Κοrnevilkii Kkalakala.

Τὸ θέατρον τῆς Ὀδησοῦ δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα. Ἐξωτερικῶς ἔχει ὄψιν οἰκίας ἐκ τῶν μᾶλλον συνήθων. Ἐσωτερικῶς διαδρόμους λίαν μετρίους καὶ ἀθουσαν μικροτέραν ἴσως τοῦ ἰδικοῦ μας ἀκουρίου, ὅπερ θέατρον Ἀθηνῶν καλεῖται. Καὶ ἰδοῦ, ὅτι ἀκουσίως μου προσφέρω ἔν ἔτι ἐπιχείρημα εἰς τὸν φίλον ἀρχισυντάκτην τῆς Νέας Ἐφημερίδος ἐναντίον τοῦ σχεδίου τοῦ κ. Ζιράρ. Μοὶ εἶπον, ὅτι ἄλλοτε ἡ Ὀδησοῦς ἐκέκτητο λαμπρὸν θέατρον ὅπερ ἐκάη. Καὶ ἐλυπήθην ὅχι διότι ἐκάη, ἀλλὰ διότι δὲν ἤμην εἰς Ὀδησοῦν πρὶν κατῆ, ἢ καὶ ἄλλως, δὲν περιέμενε νὰ κατῆ ἀφοῦ τὸ ἔβλεπον ἐγὼ ἀπαξ τοῦλάχιστον. Ἐν τούτοις νῦν ὄφειλον νὰ εὐχαριστηθῶ μὲ τὸ ὑπάρχον. Καὶ σὲ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις δὲν μοὶ ἀρῆκε δυσαρέστους ἐντυπώσεις.

Ἐκαθήμην κατὰ σύμπησιν ὄπισθεν σιρᾶς δημοσιογράφου καὶ κατὰ ἐτι μᾶλλον παραδόξον συγκυρίαν ὁ πρὸ ἐμοῦ ρώσσοι feuilletoniste, ὡς μοὶ τὸν ἐσύστησαν, εἶχε τρομερὰς ὁμοιότητας καὶ ἀναλογίας χαρακτῆρων προσώπου μετὰ—τίνος ὑποθέτεις, ἀγαπητὲ Βλάσιε;—τοῦ συναδέλφου σου συντάκτου τοῦ Ραμπαραῖ. Ὑψηλὸς καὶ ὀλίγον κυρτός, ὡς αὐτός, μὲ ρίνα μικκύλην, ὀφθαλμοὺς ἀνευσφύων καὶ βλεφαρίδων κουκλωτοῦς, ὡς λέγομεν ἐν Ἑλλάδι, μὲ στόμα στρογγύλον καὶ ἐπιστεφόμενον ἀπὸ ἔχνη μύστακος, μὲ παρειὰς ἐξοιδηκνίας, ὄλος εὐτραφῆς, ὡς νοπὴ wurst, ἀπαράλλακτος, ἀπαράλλακτος Κλεάνθης, μηδὲ τῆς σπασμοδικῆς τῆς κεφαλῆς κινήσεως ἐξαιρουμένης. Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι εὐρυσκόμην ἐν τῷ Μπουκουρεῖῳ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μεταξὺ κύκλου γνωστῶν καὶ συναδέλφων.

Καὶ ἀπὸ τῆς πλατείας εἰς τὰ θεωρεῖα τὸ βλέμμα περιάγων προσεπάθουν πλέον ν' ἀνκαλύψω πρόσωπα γνωστά. Ἄλλ' ἔβλεπον τόσας ὠραίας μορφὰς, ὡστε ἀμέσως ἐξήχθη τῆς ἀπάτης μου καὶ ἐνόησα ὅτι δὲν ἤμην εἰς Ἀθήνας. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὰς προσφιλεῖς ἀθηναίας μου, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ἀλήθεια. Ἐπειτα ὁ σύντροφός μου τόσον ἐπαγωγὰ λογάκια μοὶ ἐψιθύριζε δι' ἐκάστην ὠραίαν πρὸ τῆς ὁποίας ἐσταμάτουν τὰ δίοπτρά μου κελχνότα καὶ αὐτὰ, ὡστε μόνον ἡ τελευταία αὐτοῦ φράσις ἦν ἱκανὴ νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω, νὰ προδώσω, ν' ἀποστραφῶ, νὰ μισήσω ὄλας τὰς Ἀθηναίας σας συλλήδην.

— Βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ τὴν ἀμαζόνα, μὲ τὸ πλούσιον στήθος, καὶ τὴν φαϊόχρουν κόμην—τὸ γλυκύτερον